

Sygn. akt II AKa 154/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 października 2019 r.

Sąd Apelacyjny w Szczecinie II Wydział Karny w składzie:

Przewodnicząca: SSA Bogumiła Metecka-Draus

Sędziowie: SO del. do SA Maciej Kawałko (spr.)

SA Andrzej Wiśniewski

Protokolant: st. sekr. sądowy Karolina Pajewska

przy udziale prokuratora Prokuratury Okręgowej w Szczecinie Agaty Badury

po rozpoznaniu w dniu 30 października 2019 r. sprawy

M. B.

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku łącznego Sądu Okręgowego w Szczecinie

z dnia 11 kwietnia 2019 r. sygn. akt III K 339/18

I. zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

II. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. M. kwotę 147,60 (stu czterdziestu siedmiu 60/100) złotych z VAT, tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej skazanemu z urzędu w postępowaniu odwoławczym;

III. zwalnia skazanego od ponoszenia wydatków za postępowanie odwoławcze.

SSA Andrzej Wiśniewski SSA Bogumiła Metecka-Draus SSO (del.) Maciej Kawałko

Sygn. akt II AKa 154/19

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Szczecinie rozpoznał sprawę o wydanie wyroku łącznego wobec M. B., prawomocnie skazanego wyrokami:

- 1) łącznym Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 26 marca 2013 r. (III K 30/13), w zakresie kary łącznej orzeczonej w punkcie III części rozstrzygającej, za przestępstwa z art. 280 § 2 k.k. w zb. z art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i z art. 288 § 1 k.k., na karę łączną 3 lat pozbawienia wolności, wykonaną dotychczas w części w okresie 26 listopada 2013-21 grudnia 2015 r.;
- 2) Sądu Rejonowego w Goleniowie z dnia 5 listopada 2014 r. (II K 428/14) za przestępstwo z art. 226 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k., na karę 2 miesięcy pozbawienia wolności, dotychczas niewykonywaną;
- 3) Sądu Rejonowego w Stargardzie, Wydziału Zamiejscowego w Pyrzycach z dnia 28 września 2017 r. (VII K 258/17) za przestępstwo z art. 177 § 2 k.k. w zw. z art. 178 k.k., na karę 8 lat pozbawienia wolności, wykonywaną od 22 lipca

2017 r. (godz. 16.00) z zaliczeniem okresu od 3 października 2016 r. (godz. 16.00) do 27 czerwca 2017 r. (godz. 16.00) oraz środek karny w postaci dożywotniego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych;

4) Sądu Rejonowego w Myśliborzu z dnia 20 listopada 2017 r. (IIK 134/17), zmienionym wyrokiem Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 19 czerwca 2018 r. (IV Ka 261/18), za przestępstwa z art. 224 § 2 k.k. i z art. 178a § 1 k.k., na karę łączną 1 roku i 1 miesiąca pozbawienia wolności oraz środek karny zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 3 lat;

5) Sądu Rejonowego w Stargardzie, VII Zamiejscowego Wydziału Karnego z siedzibą w Pyrzycach z dnia 28 stycznia 2019 r., za przestępstwo z art. 178a § 1 k.k., na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności i środek karny 5 lat zakazu kierowania w ruchu lądowym wszelkimi pojazdami mechanicznymi.

Wyrokiem łącznym z dnia 11 kwietnia 2019r. (sygn. akt III K 339/18) Sąd ten:

I. na podstawie art. 85 k.k., art. 86 § 1 k.k. oraz art. 568a § 1 pkt 2 k.p.k. połączył orzeczone wyrokami opisanymi w punktach 1) - 5) kary i kary łączne pozbawienia wolności i wymierzył karę łączną 12 lat pozbawienia wolności;

II. na podstawie art. 577 k.p.k. wskazał, iż na poczet kary łącznej podlegają zaliczeniu okresy:

- 26 listopada 2013-21 grudnia 2015 r.
- od 3 października 2016 r. (godz. 16.00) do 27 czerwca 2017 r. (godz. 16.00)
- od 22 lipca 2017 r. (godz. 16.00).

III. na podstawie art. 85 k.k. i art. 90 § 2 k.k. połączył orzeczone wyrokami opisanymi w punktach 3) - 5) środki karne - zakazy prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych i wymierzył środek karny łączny w postaci dożywotniego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych.

IV. zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. M. kwotę 177,12 złotych łącznie z podatkiem VAT tytułem wynagrodzenia za pomoc prawną udzieloną z urzędu.

V. zwolnił skazanego od ponoszenia na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych w sprawie o wydanie wyroku łącznego.

Wyrok powyższy zaskarżył obrońca skazanego. Orzeczenie zaskarżył w części dotyczącej orzeczenia kary łącznej w wysokości 12 lat pozbawienia wolności, tj. w zakresie pkt I. Wyrokowi zarzucił mającą wpływ na jego treść obrazę przepisów postępowania, tj. art. 7 kpk, poprzez dokonanie dowolnej, sprzecznej z zasadami logiki, wiedzy powszechnej oraz doświadczenia życiowego oceny dowodów poprzez uznanie za niewiarygodne wyjaśnień złożonych przez skazanego M. B. na rozprawie w dniu 28 marca 2019r., w zakresie w jakim wyraził on skruchę oraz wskazał, że proces resocjalizacji został zakończony, co miało wpływ na treść orzeczenia, bowiem Sąd I Instancji uznał, że nie zachodzą przesłanki do zastosowania zasady pełnej absorpcji. Stawiając powyższy zarzut skarżący wniósł o:

1. zmianę zaskarżonego wyroku poprzez połączenie kar pozbawienia wolności wymierzonych wyrokami:

- Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 26 marca 2013r., sygn. akt III K 30/13;
- Sądu Rejonowego w Goleniowie z dnia 5 listopada 2014r., sygn. akt II K 428/14;
- Sądu Rejonowego w Stargardzie, Wydział Zamiejscowy w Pyrzycach z dnia 28 września 2017r., sygn. akt VII K 258/17;
- Sądu Rejonowego w Myśliborzu z dnia 20 listopada 2017r., sygn. akt II K 134/17, zmienionego wyrokiem Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 19 czerwca 2018r., sygn. akt IV Ka 261/18;

- Sądu Rejonowego w Stargardzie, VII Zamiejscowy Wydział Karny z siedzibą w Pyrzycach z dnia 28 stycznia 2019r.

oraz orzeczenie wobec M. B. kary łącznej 8 lat pozbawienia wolności.

Sąd Odwoławczy zważył co następuje:

Apelacja obrońcy nie zasługiwała na uwzględnienie.

Skarżący, głównym zarzutem podniesionym w petitum apelacji, uczynił zarzut dokonania błędnej oceny wyjaśnień skazanego w zakresie, w jakim M. B. wyraził skruchę oraz w jakim wskazał on, że proces resocjalizacji został zakończony. Jak jednak wynika z treści pisemnego uzasadnienia zaskarżonego wyroku, taka ocena wyjaśnień skazanego była wynikiem zestawienia treści tych wyjaśnień z pozostałym materiałem dowodowym zebrany w sprawie. W szczególności Sąd Okręgowy odwołał się do danych o karalności skazanego (dostrzegając fakt jego uprzedniej wielokrotnej karalności) oraz opinii o skazanym z miejsca odbywania kary. Tymczasem skarżący, swoje twierdzenia o wiarygodności wyjaśnień skazanego, opiera wyłącznie na treści tych wyjaśnień, pomijając całkowicie wymowę pozostałych dowodów. Zarzucając zatem dokonanie wadliwej oceny dowodów Sądowi I instancji, sam skarżący ignoruje reguły, jakim ocena ta powinna podlegać, jak wskazana w art. 410 kpk. Czyni to wadliwą właśnie ocenę wyjaśnień skazanego dokonaną przez obrońcę, który dowody zebrane w sprawie uwzględnia w sposób wybiórczy i nieobiektywny, bo uwzględniając tylko okoliczności korzystne dla skazanego.

Co więcej, tezy o zakończeniu procesu resocjalizacji skazanego nie potwierdza dowód zawnioskowany w apelacji przez samego skarżącego. Treść bowiem uzyskanej na etapie postępowania odwoławczego opinii o skazanym (k. 119-121) potwierdza trafność stanowiska Sądu I instancji co do braku postępów resocjalizacji skazanego i w gruncie rzeczy negatywnej opinii o nim. Nie istnieją racjonalne powody, dla których należałoby uznać treść tej opinii za niezgodną z prawdą. Została ona sporządzona przez służbę więzienną, dla potrzeb niniejszego postępowania, a żadna okoliczność nie wskazuje, by sporządzający ją miał jakkolwiek interes w podawaniu danych nieprawdziwych. Zachowanie skazanego w okresie odbywania kary najlepiej oddaje podawany w jej treści fakt, że jakkolwiek skazany był nagradzany regulaminowo osiem razy, ale był też karany dyscyplinarnie i to 29 razy, z czego karę łączną wymierzono mu dziewięć razy.

Niesłusznie także obrońca skazanego eksponuje w swej apelacji fakt wyrażenia przez skazanego skruchy. Także wobec treści pisma procesowego złożonego przez skazanego w toku postępowania drugoinstancyjnego można mówić co najwyżej o żalu związanym z popełnieniem przestępstwa z art. 177 § 2 kk, w którym zginął kolega skazanego. Co do innych popełnionych przestępstw skazany już takiego żalu nie wyraża, a z opinii o nim wynika, że generalnie prezentuje on bezkrytyczny stosunek do popełnionych przestępstw.

Sąd Apelacyjny wobec powyższego w pełni podziela wyrażone przez Sąd I instancji stanowisko co do niewiarygodności wyjaśnień skazanego na temat postępów jego resocjalizacji i szczerości wykazywanego żalu. Dokonana przez Sąd Okręgowy ocena wyjaśnień skazanego była jak najbardziej trafna, w pełni respektowała reguły tej oceny, w tym wskazane w art. 7 kpk. Skarżący zaś, poza sformułowaniem w petitum apelacji zarzutu naruszenia tego właśnie przepisu, w uzasadnieniu wniesionego środka odwoławczego nie wykazał w żaden sposób jak do takiego naruszenia przepisu proceduralnego miałyby dojść.

W rezultacie, zarzut podniesiony w apelacji nie zasługiwał na uwzględnienie.

O nietrafności rozstrzygnięcia Sądu I instancji w zakresie kary wymierzonej skazanemu nie świadczyła również wskazana w uzasadnieniu apelacji okoliczność, iż po orzeczeniu kary łącznej, rzeczywisty okres pozostawania skazanego w zakładzie karnym w zasadzie tylko minimalnie uległ zmianie w porównaniu do tego sprzed wydania wyroku łącznego. W porównaniu do górnej granicy możliwej do orzeczenia w realiach niniejszej sprawy kary łącznej, orzeczona kara łączna jest krótsza o 9 miesięcy od sumy podlegających łączeniu kar jednostkowych. Jednakże nie świadczy to samo w sobie o nietrafności zaskarżonego orzeczenia. Jeśli bowiem wziąć pod uwagę różnorodność popełnianych przestępstw (przestępstwa przeciwko mieniu, zdrowiu i życiu, instytucjom publicznym, bezpieczeństwu

w komunikacji), ich mnogość oraz różnorodność wymierzanych kar, to zastosowaną przez Sąd I instancji metodę kształtowania wymiaru kary łącznej, uznać należy za całkowicie trafną. W szczególności nie było podstaw by karę tę kształtować wedle zasady absorpcji, która to zasada właściwa jest do kształtowania kary łącznej w sytuacji ścisłego związku między przestępstwami, za które orzeczono kary podlegające łączeniu, a ilość takich kar jednostkowych nie jest też duża – co jednak nie zachodzi w niniejszej sprawie.

Nie można w powyższej sytuacji uznać orzeczonej przez Sąd Okręgowy kary łącznej pozbawienia wolności za karę rażąco surową.

W rezultacie Sąd Apelacyjny stwierdził, że zarzut sformułowany przez skarżącego nie jest zasadny. Z kolei w ramach dalszej kontroli instancyjnej zaskarżonego wyroku Sąd odwoławczy nie stwierdził uchybień podlegających uwzględnieniu z urzędu. Ostatecznie więc, na podstawie art. 437 § 1 kk, zaskarżony wyrok należało utrzymać w mocy, o czym orzeczono w pkt I. wydanego w sprawie orzeczenia odwoławczego.

W zakresie wynagrodzenia przysługującego obrońcy, ustanowionemu w niniejszej sprawie z urzędu, rozstrzygnięto w oparciu o przepisy § 17 ust. 5 oraz § 4 ust.3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu. (Dz.U. poz. 1714 z późn. zm.). O wydatkach postępowania odwoławczego orzeczono zaś na podstawie art. 624 § 1 kpk, kierując się względami słuszności.

SSO (del.) Maciej Kawałko SSA Bogumiła Metecka-Draus SSA Andrzej Wiśniewski